

Pytania prejudycjalne

1. Czy wspólnotowy znak towarowy jest chroniony w całej Wspólnocie jako „cieszący się renomą znak towarowy” w rozumieniu art. 9 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady 40/94/WE z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, zwanego dalej „rozporządzeniem nr 40/94” (¹), jeżeli „cieszy się renomą” tylko w jednym państwie członkowskim?
2. Jeżeli na pytanie 1 udzielona zostanie odpowiedź przecząca: czy znak towarowy „cieszący się renomą” tylko w jednym państwie członkowskim jest chroniony w tym państwie na podstawie art. 9 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 w taki sposób, że istnieje możliwość wydania zakazu ograniczonego do tego państwa.

(¹) Dz.U. L 11, str. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 26 kwietnia 2007 r. w sprawach połączonych T-109/02 Bolloré przeciwko Komisji, T-118/02 Arjo Wiggins Appleton przeciwko Komisji, T-122/02 Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld przeciwko Komisji, T-125/02 Papierfabrik August Koehler przeciwko Komisji, T-126/02 M-real Zanders przeciwko Komisji, T-128/02 Papeteries Mougeot przeciwko Komisji, T-129/02 Torras-papel przeciwko Komisji, T-132/02 Distribuidora Vizcaína de Papeles przeciwko Komisji oraz T-136/02 Papelera Guipuzcoana de Zicuñaga przeciwko Komisji, wniesione w dniu 12 lipca 2007 r. przez Papierfabrik August Koehler AG

(Sprawa C-322/07 P)

(2007/C 223/05)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Papierfabrik August Koehler AG (przedstawiciele: I. Brinker i S. Hirsbrunner, Rechtsanwälte oraz wykładowca akademicki J. Schwarze)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie T-125/02 w zakresie dotyczącym wnoszącej odwołanie;

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2004/337/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia o EOG (Sprawa COMP/E-1/36.212 — Papier samokopiujący) (¹) w zakresie dotyczącym skarżących;

tytułem żądania ewentualnego: obniżenie grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 3 tej decyzji;

- tytułem dalszego żądania ewentualnego, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania do Sądu Pierwszej Instancji w celu wydania orzeczenia zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości;
- w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji oraz przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

W zarzutach wnosząca odwołanie podnosi po pierwsze, że rozumowanie Sądu w odniesieniu do ustalenia wysokości grzywny narusza zarówno zasadę równego traktowania, jak i zasadę proporcjonalności. Wnosząca odwołanie jest zdania, że zostało naruszone materialne prawo wspólnotowe. Dodaje ona, że Sąd błędnie uznała za niemający znaczenia fakt, że wnosząca odwołanie to przedsiębiorstwo rodzinne, która w odróżnieniu od innych przedsiębiorstw nie ma bezpośredniego dostępu do rynków kapitałowych. Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd błędnie ustalił, że przedsiębiorstwo nie może dla własnej obrony powoływać się na naruszenie popełnione na korzyść innych przedsiębiorstw. Wnosząca odwołanie podkreśla, że w żaden sposób nie podniosła takiego argumentu. Stwierdza ona ponadto, że Sąd niewłaściwie ocenił różnice strukturalne istniejące między wnoszącą odwołanie i innymi przedsiębiorstwami, którym zarzucano popełnienie naruszenia. W ten sposób Sąd miał naruszyć zasady równego traktowania i proporcjonalności.

Wnosząca odwołanie stwierdza ponadto, że Sąd błędnie przyjął, że brała ona udział w naruszeniu w okresie przed październikiem 1993 r. W tym względzie Sąd wskazał niewystarczający dowód, ocenił go w sposób wewnętrznie sprzeczny oraz go wypaczył. Sąd miał również naruszyć zasadę domniemania niewinności oraz prawo do obrony wnoszącej odwołanie. Wnosząca odwołanie wskazuje następnie na nieprawidłowości proceduralne. Sąd przedstawił niewystarczające i sprzeczne uzasadnienie swojego twierdzenia, że oficjalne spotkania stowarzyszenia AEMCP między styczniem 1992 r. i wrześniem 1993 r. miały na celu ustalanie cen na rynku europejskim. Ponadto, wnosząca odwołanie stwierdza, że Sąd popełnił błędy co do prawa, uznając, że wnosząca odwołanie uczestniczyła w nieoficjalnych spotkaniach, w trakcie których dyskutowano kwestię cen na rynkach krajowych.

(¹) Dz.U. 2004, L 115, str. 1.